

[Poul Møller.]

udgifterne. Jeg vil gerne høre, om regeringen har givet tilsagn om, at man vil forsøge at sætte bidragsprocenten ned ved at nedskære forsvarsudgifterne. Alle de udtalelser, vi hidtil har hørt fra regeringens side om forsvaret, har været så helt all right, at vi ikke har regnet med, at den høje regering på nogen måde ville være med til — for at finansiere dette forslag, for at komme igennem med lavere bidragsprocenter — at nedskære forsvarsudgifterne, sådan som det radikale venstre kunne ønske det.

Det ærede medlem hr. Bundvad sagde endvidere, at vort forslag om en stærk udvidelse af fradragsreglen i loven om folkeforsikring ville medføre et hav af kontrolregler, så at det var et spørgsmål, om det overhovedet var noget værd, når det var så få, der blev skilt ud. Ja, men disse kontrolregler skal vi have alligevel, for vi skal have gjort folks indkomster op; vi bliver jo ikke indkomstskattefri, folk skal alligevel udfylde selvangivelsesblanket, der skal alligevel finde en skattemæssig kontrol sted med alle disse selvangivelser, og et samarbejde mellem en kommunes skattevæsen og socialministeriet må forholdsvis let kunne finde sted.

Jeg vil gerne slutte disse bemærkninger med at sige, at vi fra vor side kan gå ind i en udvalgsbehandling ud fra den opfattelse, at det, det drejer sig om at finde frem til nu, er en holdbar ordning, en ordning, som kan vare, som ikke forøger skattebyrden i for høj grad, og som, samtidig med at den klarer det problem, vi står midt i: inflationsofrenes problem, lægger en linie for den fremtidige opsparring, lægger en linie for den fremtidige alderdomsforsorg, hvorefter målet ikke er, at man gradvis, med 2 års mellemrum, skal forøge folkepensionen; for hvis man først skaber den forventning i den første periode, vil det meget let gå sådan, at det eneste, folk regner med, er, at når denne lovgivning om 5—6 år skal revideres, så går man videre fra de 1 500 kr. — og så nærmer man sig det mål, som socialdemo-

kratiet har stillet befolkningen i udsigt: den fulde offentlige forsørgelse.

Hvis vi kan blive enige om, at målet ikke er den fulde offentlige forsørgelse, hvis vi kan blive enige om at sikre, at inflationen ikke skal tære for stærkt på de gamle, enige om at lægge en opsparingsfremmende linie ind i det lovgivningskompleks, vi her behandler, således at det ikke blot bliver udtryk for en fordelingspolitik, men også bliver en appel til den brede befolkning om at spare op, og kan vi endelig blive enige om at tage progressionen ud af bidragsbetalingen — ja, kan vi blive enige om disse ting i stedet for at lovgive for økonomiske situationer, som vi ikke kender, nemlig ved at forudsætte større rigdom i samfundet, end der virkelig er tilstede, da skulle der være mulighed for, at det høje ting i løbet af den kommende samling kan nå at skabe en helhed i vor fremtidige alderdomsforsørgelse og derigennem nå frem til en alderdomsforsørgelse, som vi kan være bekendt, og som sikrer den fremtidige opsparring.

Svend Jørgensen: Der var jo enighed i kommissionen om at opgive folkeforsikrings-tanken; den lod sig på grund af de vældige fonds, som udkrævedes, ikke praktisere; 25—30 milliarder kr. ville det koste, eller lige så meget som al Danmarks jord er værd — fik vi at vide i kommissionen. Det var nok til at afholde kommissionen fra at gå videre ad den vej. I stedet for gik alle partier ind for folkepensionering. I går erfarede vi, at det gjorde de ganske vist, men med større eller mindre varmegrad. Det ærede medlem hr. Lorentzen erklærede, at venstre ville ikke gå ind til arbejdet i udvalget med bind for øjnene. Nej, det er der heller ingen der forlanger. Man skal få lov til at se alt det, man vil: kommissionens papirer, referater o. s. v., o. s. v.; kun må vi tidligere kommissionsmedlemmer bede indstændigt om, at man nu ikke får kommissionen om igen — den sad som bekendt i 7 år og holdt hele 43 møder.

Inden jeg går nærmere ind på det ærede